

WOEF

Het magazine van de hondenvriend

RAS VAN DE MAAND

BEARDED COLLIE

Alleen Samson
kan praten

AFFENPINCHER

Leuk snoetje en...
kindervriend

COLUMN

KOEN WAUTERS

'Netse is mijn
hoogste goed'

Tieners en honden
Gelukkige combinatie

ZILVEREN KLUIF
Prijsuitreiking
vol emoties

WIN

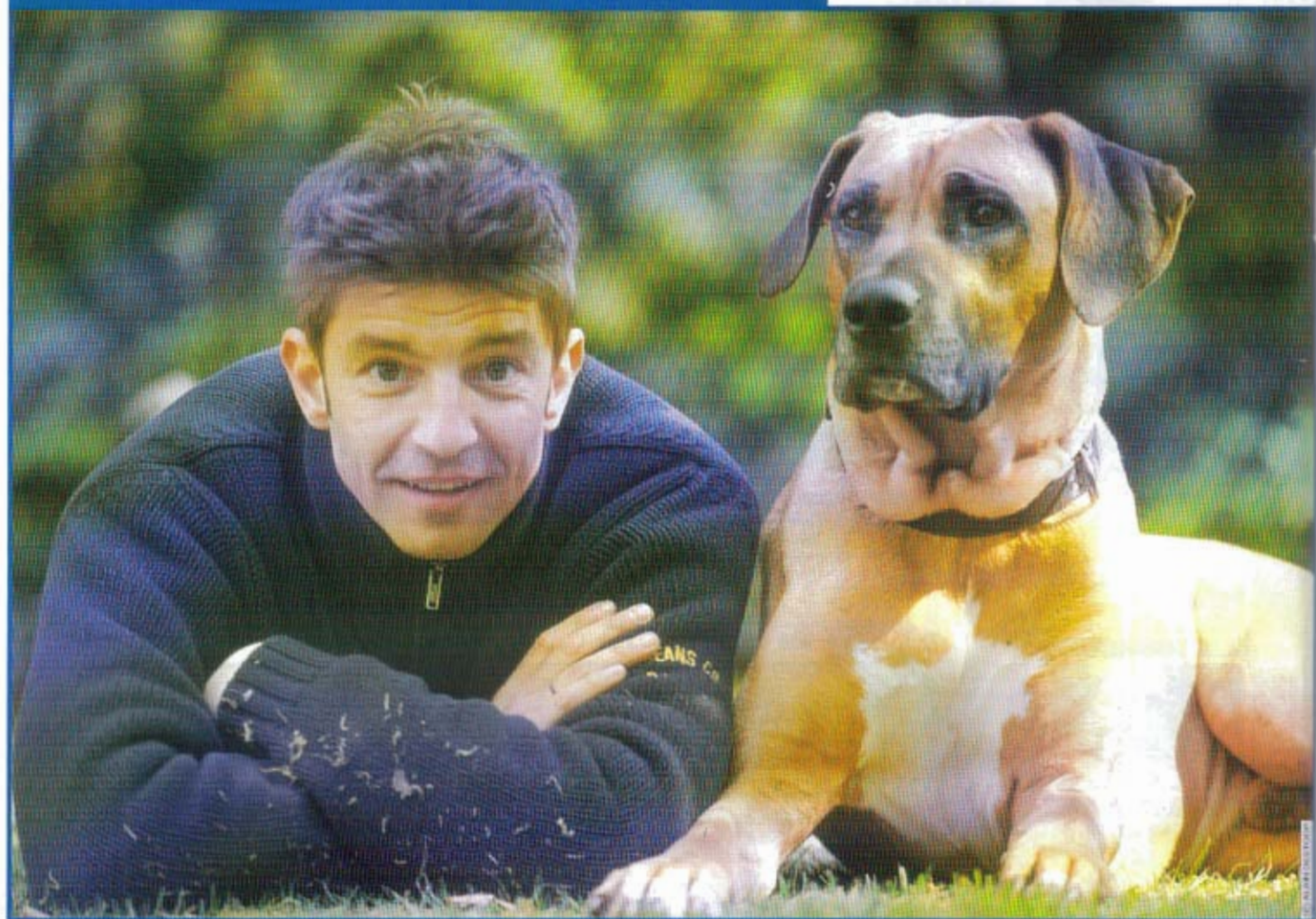
60 dvd's, 20 video's,
20 petten
van 'Cats & Dogs'
en 'Shailo'

ENQUÊTE DE HOND IN HET GEZIN

- Waarom kopen we een hond? • Waar kopen we hem best?
- Is hij gezond? • Moeten we vaker naar de dierenarts?

5425000730026

‘Netse is mijn hoogste goed’

Clouseau is de natuurlijke biotoop van Koen Wauters. Dit jaar treedt hij er liefst tweehonderd keer mee op. Racen is zijn passie, of het nu op een circuit is of in een Afrikaanse woestijnraid: hij wordt steeds beter in beide disciplines. De televisiestudio is zijn tweede thuis geworden. Hij draagt met een zelden geziene vanzelfsprekendheid de meest entertainende shows. Hij bewees eerder ook al dat hij kan acteren en dat facet van zijn talent geeft hij binnenkort een nieuwe impuls. Een druk, hectisch leven. Gelukkig heeft hij goeie collega's, uitstekende muzikanten en leuke vrienden om zich heen. Maar er is één levend wezen dat op regelmatige tijdstippen voor een welverdiend rustpunt in zijn leven zorgt: zijn Rhodesian ridgeback Netse. Na weer zo'n propvolle dag en een deugddoende laatavondwandeling met zijn *partner in crime*, zette Koen zich aan het schrijven. Duidelijk met een gevoel van: 'We zijn toch onder ons, wie geen hond heeft, snapt dit niet...'

‘Nu ben je toch echt aan het overdrijven! denk ik soms. Vooral als ik merk dat ik me om kleine dingen begin te ergeren. Dat zijn dan wel kleine dingen die me beletten om op tijd thuis te zijn. Want Netse wacht op mij, die heeft mij nodig. Ik kan het vreselijk 'hebben' als ik van een podium stap waar ik net afscheid heb genomen van drieduizend stomende fans. Mijn eerste gedachte bij het afkicken is voor hem. Omdat hij helemaal afhankelijk van mij is, niet alleen voor zijn eten en drinken kan zorgen. Nooit zal bij mij een menselijk wezen - behalve een kind - dergelijke gevoelens kun-

nen oproepen. Die leiden soms tot lyrische ontboezemingen waar - dat merk ik ook wel regelmatig - achter mijn rug lacherig wordt over gedaan. Mijn verstand zegt mij op zo'n momenten ook wel dat Netse thuis in het grootste comfort rustig een dutje doet, omdat hij weet dat ik terugkom en met hem nog

achteraf duidelijk de plaats van de pakweg gekneusde pees aan en in een gesprek van man tot man zeg ik hem dat dit in vergelijking met kanker niets voorstelt en dat hij het maar zelf moet herstellen. Wat hij dan ook doet. Jij daar, niet lachen, want mijn Netse kan dat, met zijn onmetelijke energie.

'WIST JE DAT HIJ KAN LACHEN? HET HELE GAMMA: VAN EEN GLIMLACH TOT EEN ONBEDAARLIJKE SCHATERLACH.'

een lange wandeling ga doen, hoe laat het ook is. Maar mijn hart verstaat die rede niet. Toch ik ben er rotsvast van overtuigd dat het precies die onredelijkheid is, die ervoor heeft gezorgd dat mijn ridgeback nu een gezonde hond op middelbare leeftijd is.

Toen hij drie en een halfjaar was, kreeg hij botkanker. Het blijft een half mirakel dat hij die overwonnen heeft. De hel van de chemotherapie heb ik hem bespaard en een behandeling met magnetische veldbestraling, gekoppeld aan psychologische begeleiding hebben hem, dankzij zijn onuitputtelijke energie, toegelaten om van wel heel erg ver terug te komen. Toen droeg ik er zorg voor dat er in zijn omgeving nooit meelijwekkend, maar altijd op een optimistische toon werd gepraat. Meer dan drie maanden lang heb ik dagelijks in stilte afscheid van hem genomen. Elke dag dat ik hem sindsdien nog heb, is een godengeschenk.

Maar tegelijkertijd moet ik wel beseffen dat hij ondertussen bijna tien jaar oud en niet onsterfelijk is. Maar één ding staat in elk geval nu al vast: ik organiseer een reuzenbegravenisfeest voor hem, en iedereen die hem genegen was, zal erbij zijn.

En dan verkoop ik ons huis: ja, omdat het alleen de leefruimte kan zijn van Netse en van mij. Hij zou er een leegte achterlaten die ik nooit meer opgevuld krijg.

Wisten jullie trouwens dat een hond kan lachen? Wel, mijn Netse doet dat.

In alle gradaties: hij kan glimlachen als ik door zijn korte haren strijk, uitbundig lachen als hij merkt dat we het bos intrekken, en in een onbedaarlijke schaterlach uitbarsten als hij zich omdraait en merkt dat ik onhandig over een hindernis ben gestruikeld die hij net voor mij met de gratie van een gazelle heeft genomen.

Praten tegen hem doe ik nog de hele tijd en als hij zich ergens bezeerd heeft tijdens een van onze lange wandeltochten, wijs ik hem

Zijn zesde zintuig is al even verrassend en het bestaat zeker niet alleen in mijn verbeelding. Als we met Clouseau in Nederland optreden en ik sowieso pas in het holst van de nacht kan thuiskomen, vraag ik weleens aan een vriend of vriendin om zolang op hem te passen. Die vertellen me steevast dat Netse dan pakweg een paar minuten voor ik ga thuiskomen wakker wordt en met zijn kwispelende staart op de zetel begint te trommelen. Neem van mij aan dat ik dan nog ruim een kilometer van huis kan zijn en hij mij helemaal niet kan gehoord, laat staan geroken hebben. Het kan ook geen gewoonte zijn, of een soort biologische klok, want ik werk nu eenmaal niet van *nine to five*.

Hoe hij dat kan aanvoelen op de meest mogelijke en onmogelijke tijdstippen van de dag of nacht, zal mij altijd een raadsel blijven. Ook over dergelijke verhalen doet mijn omgeving soms een beetje meewarig, maar in deze gevallen wijs ik iedereen met plezier door naar mijn 'getuigen'.

Waar ik gisteren nog aan dacht, toen ik tijdens weer eens een lange autorit alles op een rijtje probeerde te krijgen: ik leg vrij makkelijk contact met andere mensen en met het overgrote deel kan ik nog goed opschieten ook. Maar wat

blijkt: diegenen waar ik echt close mee kon of kan zijn, hadden allemaal iets met beesten. Niet dat ik daarom een gesprek aanknoop met 'Aangenaam, Koen Wauters. Hou jij van dieren?' maar achteraf bekeken is dat blijkbaar toch een heel belangrijk element in om het even welke relatie.

Ach, Netse is, nog veel meer dan ik, geluisterd door het leven. Na zijn afschuwelijke ziekte maakte hij het voorwerp uit van een soort co-ouderschap, maar sinds Babette een - overigens heel leuke - baby heeft, werd dat een beetje moeilijk. Toen ik met Carolijn in Brussel woonde, was dat voor een buitenjongen als hij ook geen leven en zij was niet zo happy met zo'n brok energie als Netse. Zo ben ik hem in feite drie jaar kwijt geweest. Nu is de puzzel dus weer helemaal mooi in elkaar gevallen en wil ik elk mogelijk moment aan hem wijden.

Hij is inderdaad mijn hoogste goed. Krijg ik nu wat begrip voor de grenzeloze liefde die ik voor hem koester?'

• KOEN WAUTERS

'Netse heeft een onuitputtelijke energie. Hij slaagde er zelfs in om botkanker te overwinnen.'

